

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

שליחות של הרבי - בשמחה ובטוב לבב!

וחפצו". כלומר: אף שמצד הטבע וכו', מ"מ, בידעו שזהו רצונו וכוונתו של הקב"ה, עשה זאת בשמחה. וכך גם בנידון דידן - אם עשי' זו היא באופן של טורח, הרי, אף שמבצעים את השליחות, מ"מ, חסר בכל הדברים שתובעים בזכות העקידה - שזהו בזכות הזריזות וכו' של העקידה כנ"ל - שבכללם הם גם ההשפעות בבני חיי ומזוני רויחי.

אופן העשי' צריך להיות בבחינת "עקידה", שפירושה מלשון עקוד, היינו, שנוטלים מהגוף את האפשרות להפריע או אפילו לפעול חלישות. וכך גם בנידון דידן - שהוא מעקד את רצונו ומבטל מציאותו, וביחד עם זה הרי הוא ממלא את השליחות בשמחה ובטוב לבב.

כאשר ישנה ההרגשה ("ער דערהערט") שזוהי שליחות של הרבי - ברור אצלו שזוהי טובתו ברוחניות וזוהי טובתו בגשמיות, ועושה זאת בשמחה ובטוב לבב. וכך צריך הוא לעורר הרגש זה גם אצל אלה שנמצאים במקום שאליו נוסע.

העשי' צריכה להיות - לא בגלל התועלת שתהי' לו; העשי' צריכה להיות "שלא על מנת לקבל פרס", צריכים לעשות מצד ה"בקשו פני" ואז ישנה בדרך ממילא גם הצלחה בגשמיות וברוחניות, הן בענינים הכלליים והן בעניני הפרטיים.

(משיחת ט' אלול ה'תשח"ז)

עיקר סיבת התועדות זו היא נסיעתו של שליח לארצנו הקדושה ת"ו, לפעול - בעצמו, ולמסור לאחרים שגם הם יפעלו (ובתוספת המעלה שישנה) באופן של שליחות - בחינוך על טהרת הקודש, ובפרט במוסדות הנקראים על שמו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובמילא הרי זה נקרא גם - בשליחותו של בעל השם.

מכיון שזוהי שליחות של הרבי - היו צריכים להזדרז ולרדוף ("יאגן זיך") אחר ענין זה. ואעפ"כ, מצד החושך הכפול ומכופל, ישנם כאלה, שבגלל רצונו של הגוף להימצא במקום אחר, שוכחים הם על הרבי, שוכחים על השליחות, ומוותרים לחומריותה של הנפש הבהמית.

סוף-כל-סוף יקיים את רצונה של הנפש האלקית, ויבצע את השליחות שהוטלה עליו. אבל בינתיים הוא מתווכח ("ער דינגט זיך"), הוא בעצמו, ומעמיד גם את אביו או את בני-ביתו ש"יגנו" עליו, שלא יצטרך לנסוע. ואף שסוף-כל-סוף יבצע את השליחות, מ"מ, תהי' זו עשי' של טורח, בלי רזיזות ובלו חיות.

רבנו הזקן מבאר באגרת הקודש מעלת העקידה - והרי פרשת העקידה אומרים בכל בוקר לפני התפלה, כהקדמה לתפלה שהיא יסוד העבודה של כל היום - שעיקר המעלה בזה היא "שאברהם אבינו ע"ה עשה זאת בזריזות נפלאה, להראות שמחתו

מתורת רבותינו נשיאנו

הרבי תובע שיתעסקו בהרבצת התורה והיהדות!

לתלמידים הלומדים בישיבות של הרבי, אלא גם לבני תורה בכלל ובני הישיבות בפרט – שכדי שלימוד התורה שלהם לא יהי מצד הרגל וטבע בלבד, אלא לימוד התורה הראוי ל"עובד ה'" (ע"י יגיעה ומלחמה), אין להם לעסוק אך ורק בלימוד התורה, כמארז"ל "כל האומר אין לו אלא תורה . . אפילו תורה אין לו", אלא צ"ל תורה וגמילות חסדים, היינו, שצריך לעסוק גם באהבת ישראל, ונמצא, **שגם לתועלת לימוד התורה** שצריך כאו"א מבני הישיבות להקדיש שבועות אחדים בשנה לעסוק בגמילות חסדים ברוחניות, לקרב לבם של ישראל לאביהם שבשמים, לקרב יהודים בכלל ובני הנוער בפרט ללימוד התורה ביראת שמים וקיום המצוות בהידור.

וכשם שהדברים אמורים בנוגע לנסיעה כפשוטה, שמזמן לזמן צריך לצאת ממקומו, בקרן אורה זו תורה, ולנסוע למקום אחר, מקום חשוך ("א פּינצטערע גאַס"), ולהאיר שם באור התומ"צ – כן הוא גם בנוגע לנסיעה ברוחניות, שמזמן לזמן צריך כאו"א לצאת ולנסוע מעצמו לגמרי ("אינגאַנצן אַרויספאַרן פון זיך").

אלא, שהנסיעה צריכה להיות (לא בדרך כל-שהיא שיבחר לעצמו, אלא) **בדרך המלך**, מלכו של עולם, זה הקב"ה, שגילה דברו ע"י ("מאן מלכי רבנן", ובפרט ע"י) הרבי, שהי' עד עתה מנהיג הדור, והוא גם עכשיו מנהיג הדור, **שהראה את הדרך** אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו.

... אלא, שבשביל זה יש צורך – וניתנו הכחות – להחלץ ולצאת ("אַרויסקריכן") מד' אמותיו, מהמיצרים וגבולים שלו, ולא רק מהמיצרים וגבולים דלעו"ז, אלא גם מהמיצרים וגבולים דקדושה, מצרים דקדושה, שזהו"ע הגאולה – גאולה רוחנית, שתהי' הכנה והקדמה וכלי לגאולה גשמית, למטה מעשרה טפחים, ובעגלא דידין.

(משיחת י"ג תמוז, ה'תשי"א)

האמור לעיל – שצריכה להיות "הליכה" ממקום למקום ברוחניות הדברים – הוא צד השווה אצל כולם; ונוסף לזה, ישנם כאלה שאצלם צריכה להיות מזמן לזמן הליכה ונסיעה ממקום למקום גם בגשמיות.

ובהקדמה – שגם ע"פ חכמת הרפואה מצינו שכאשר אדם נמצא זמן ממושך באותה סביבה ועוסק באותם ענינים (סביבה טובה וענינים טובים), הרי, מצד החסרון שבענין הרגילות יום אחר יום, מורה הרופא שמזמן לזמן יש לעבור לסביבה אחרת ולהתעסק בענינים אחרים לזמן קצר לכל הפחות, שכן, הפסק זה מביא תועלת הן בכללות הבריאות, והן בהתעסקות בענינים היום-יומיים.

ובנוגע לעניננו: בני הישיבות שנמצאים במשך כל השנה בין כתלי הישיבה ועוסקים בלימוד התורה ובעבודת התפלה – תבע מהם כ"ק מו"ח אדמו"ר "לנדב" שבועות אחדים שבהם יסעו מהישיבה (נסיעה כפשוטה) למקומות אחרים, לערי השדה (או אפילו בעיר זו), ויתעסקו שם בהרבצת התורה והחזקת היהדות.

הן אמת שבמשך שבועות אלה יסיעו ויתעסקו בהרבצת התורה והחזקת היהדות לא תהי' שעתם פנוי' ללימוד התורה בריבוי כ"כ כפי שהורגלו בישיבה, אבל אעפ"כ, הטיל עליהם כ"ק מו"ח אדמו"ר – בתורת חובה ובתורת זכות – שיקדישו שבועות אחדים במשך השנה לעסוק בקירוב יהודים בכלל ובני-נוער בפרט ללימוד התורה וקיום המצוות.

והתועלת שבזה היא גם בנוגע ללימוד התורה של בני הישיבות גופא – שלכן שייך הדבר לא רק

לזכות	לזכות	לזכות	לזכות המשפיע הרה"ח ר' חיים לוי	לזכות הוד כ"ק אדמו"ר
שטערנא שרה	ר' אבישי	משפחת	יצחק בן זהבה גולדה מלכה שיחי'	מלך המשיח שליט"א
בת מינדלה	בן מלכה	אלבוקרק	גינזבורג רפואה שלימה וקרובה	מהרה יגלה אכ"ר
מרים שתחי'	שיחי' לרפואה	שיחי		
לזחור"ק	שלימה וקרובה			

סיפורים על חזרת דא"ח

הביא את החסידות למקומות שלא הגיעה לשם

מעולם לא הגיעה אליהם".

(מלוקט מתוך הספר 'ראת ה' אוצרו)

טלית על הראש לא פושרת מלחזור חסידות!

באחת התקופות שהרבי שליט"א תבע ועורר חזק אודות חזרת חסידות בשבת ברבים, היו מכניסים לרבי דו"ח ובו רשימת השמות של אלו שחזרו חסידות. פעם אחת, כשהכניסו את הרשימות, אמר הרבי שהוא מבחין כי שמותיהם של האברכים שנישאו לאחרונה לא מופיעים ברשימה.

המשיך הרבי ואמר: "צו דען דערפאר וואס מ'האט אנגעטאן א טלית אויפן קאפ ווערט מען פטור צו חזר'ן חסידות ברבים!?! אדרבה! אויב פאר דעם האט ניט גע'חזר'ט, דארף מען ערשט אנהויבן חזר'ן חסידות ברבים"

[= וכי משום שלבשו טלית על הראש נפטרים מלחזור חסידות ברבים!?! אדרבה! אם קודם לכן לא חזרו, עתה הגיע הזמן להתחיל לחזור חסידות ברבים].

(תשורה להתוועדות י"ט כסלו, כפר חב"ד ה'תשס"ד)

סיפר בנו הרה"ח ר' אליעזר ע"ה הורוביץ כי במשך תקופה מסוימת, ערך אביו ר' יצחק, נסיעות לליטא. המתנגדים בליטא קיבלו אותו בכבוד עצום, וממש נהרו לשמוע את דבריו.

באחת הפעמים כשהגיע לעיירה קובנה, כיבד אותו הגאון רבי אברהם כהנא שפירא ז"ל מחבר שו"ת 'דבר אברהם', בכבוד גדול וביקש ממנו שידרוש דוקא בבית-הכנסת שלו. כשהגיע לבית-הכנסת, כיבד אותו ה'דבר אברהם' לעלות לבימת בית-הכנסת וביקש ממנו שיפתח את דרשתו מעל הבימה. ואולם, ר' יצחק אמר לו, שהוא רוצה לחזור מאמר דא"ח בפני הקהל, ואצל חסידים נהוג שחוזרים את המאמר דוקא בישיבה. ביקש ה'דבר אברהם' שיעלו אל הבימה את כסאו שלו, ואבי התיישב על הכסא של הרב וחזר את המאמר.

באחד המכתבים לבני משפחתו כתב להם ר' יצחק תיאור אודות מסעו לערי ליטא. תוכן המכתב היה "אינני יודע מדוע דוקא אני זכיתי להביא את החסידות למקומות שעד עתה היא

פנינה שבועית מאוצר רבותינו נשיאנו

בודאי מוסיף אומץ ככל האפשרי והדרוש בלימודו דא"ח ברבים וביחוד בחוגים המיוחדים, וה"ז - במצב העכשוי - בגדר מצוה שא"א לעשותה ע"י אחרים שאין למעלה מזה וכמבואר במו"ק (ט סע"א) עיי"ש

(כת"ק)

במענה על מכתבו ממוצש"ק והקודם לו, הנה נהניתי מהשיעור שלומד עם בחורים מדי שבת בשבתו, ובלי נדר אזכיר שמותיהם על הציון הק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ ז"ע, בעת רצון, להמצטרך להם בכלל ולהוספה בשיעורים בתורת הנגלה ובתורת החסידות, שע"ז יתוסף בברכות הש"ת והצלחתו בהמצטרך להם.

(אגרות קודש כרך יא עמ' קז)

פניני גאולה ומשיח

צידה לדרך

גלות אלוקות בכל פרט בבריאה

מגדרי העולם הנמשכת ע"י עבודת האדם דווקא. תפקידו של האדם הוא לגלות את החלק אלוקה ממעל שבנשמתו בתוך הגוף, וכן בכל פרט בבריאה לגלות את החיות והנשמה שבו, כך נוצר חיבור ואיחוד בין הקב"ה לתחתונים, והנבראים **בגדרם ומציאותם הם** נעשים דירה לו ית' **בכבודו ובעצמו**.

ב"ב - ג"ג תמוז הוא חג הגאולה של הרבי הקודם ממאסרו הקשה ברוסי' עבור הרבצת תורה ויהדות ובעיקר על הפצת תורת החסידות. מאז ואילך החלה תנופה חדשה בהפצת המעיינות שהגיעו גם לחצי כדור התחתון וחדרו בכל תפוצות ישראל. חסידות היא הנשמה של התורה, ועל ידה מתקשרת נשמתו של היהודי עם עצמותו של הקב"ה. הפצת המעיינות בכל תחומי וסוגי היהדות ביובל האחרון היא הכנה וטעימה מהגאולה, בה תהי' החדרת אלוקות שלמעלה מגדרי העולם בתוך העולם בשלימות. וכפי שאנו זוכים לראות עוד ברגעי הגלות האחרונים ניסים גלויים מנפלאות הגאולה בחיינו הפרטיים.

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ חוקת התנש"א – דבר מלכות)

בפרשתנו מסופר על ציווי ה' למשה, בעניין שריפת פרה אדומה, שייקחו מאפר השריפה ויתנוהו בכלי על מים חיים, כך יזו על טמאי המתים ויטהרו מטומאתם. שריפת הפרה מסמלת על רצוא לאלוקות, שאדם יוצא ממציותו ומתעלה למדריגה שלמעלה מהעולם. נתינת האפר על המים חיים מסמל על כך שלאחר הרצוא צריך להיות שוב היינו המשכת האור האלוקי שלמעלה מהעולם "בכלים" – בתוך גדרי העולם.

דבר זה נרמז גם בפרקי אבות (פרק ה') שקוראים בשבת זו: בריאת העולם כפי שמתוארת בתורה שבכתב הייתה **בשבעה ימים**. המספר שבע בכללות מסמל על שבעת המדות העליונות שבהם נברא העולם, וזוהי אלוקות שמדודה ומוגבלת לפי גדרי העולם. אמנם בריאת העולם כפי שנתפרשה בתורה שבעל-פה (שיצאה ונתגלתה ע"י עבודת האדם – הצדיקים והחכמים שבכל דור) נאמר **"בעשרה** מאמרות נברא העולם".

המספר 10 מסמל על המשכת שלושת המוחין שלמעלה משבע המדות, וזוהי אלוקות שלמעלה

לתרומות, הקדשות ולהצטרפות לרשימת התפוצה:

- mhkh770@gmail.com
- +972-54-770-4375
- +972-54-484-7752
- +1 857-32-770-19

יזיל ע"י:
מטה הקהלת קהילות העולמי - 770
עיצוב: מענדי חביב
עד כה במסגרת פעילות המטה' מקהילים קהילות בכל שבת ב - 70 ערים ברחבי העולם.

